

Pārāk liels rieksta čaulai

Mācītājs A. C. Šulcs

Modernā sabiedrība grib visu reducēt līdz pašam mazākajam un vienkāršākajam komponentam. Mums patīk tas, kas ir ātrs, mazs un viegli iebāžams kabatā, šķietami darot mūs efektīgākus un produktīvākus. Lai arī šie mērķi var būt vērti zinātnē un tehnoloģijā, kristiešiem tie var kaitēt. Evaņģēlija patiesību reducēšana līdz mazākām un mazākām čauliņām nav radījusi labāku cilvēku par to, kuru pirms tūkstošiem gadu Dievs izdzina no Ēdenes dārza.

Dzīvi ar Dievu nevar reducēt līdz vienai tabletei, kas palīdz visā. Tā nekad neietilps rieksta čaulā. Jēzus nekad neteica, ka Jāņa 3:16 ir kristietība rieksta čaulā. Jēzus arī nekad nereducēja mūsu misiju pasaulē līdz Mat. 28:19, nosaucot to par „lielo uzdevumu”. Dievu neiespaido mūsu gudrība visu ierūmēt savās mazajās galviņās. Dievs smejas par ideju, ka Viņš varētu ietilpt rokām celtā templī (Jes. 66:1).

Ar šo ievadu es cenšos jums parādīt kaut ko no defekta, ko esam radījuši, pasniedzot Jāņa 3:16 kā evaņģēliju „rieksta čaulā”. Tas, ka Jāņa 3:16 ir viens no lielajiem Bībeles pantiem, patiesi nav apšaubāms. Miljoniem grēcinieku ir iegājuši kristietībā caur šiem brīnišķīgajiem patiesības vārtiem. Bet mēs, kuri pārāk reklamējam šo pantu, līdzvērtīgi neuzsverot arī citus, esam radījuši ticīgo pūļus, kuri visu savu mūžu pavada dzīvojot ar rieksta čaulas mentalitāti. Garīgi runājot, viņu smadzenes nekad nav attīstījušās, lai uztvertu vai saprastu, kādēļ tie ir izglābti – vairāk par to, lai tikai nepazustu.

Kad stāvat aiz kanceles un vērojat daudzu baznīcā gājēju sejas, jūs vienmēr redzat viņu blāvajā skatienā garīgā prāta trulumu, kam pilnīgi trūkst iedvesmojuma, kad debesu ordinēts mācītājs tiem piedāvā Dieva Valstības visbrīnišķīgākās delikateses. Viņi atrodas kā rieksta čaulā, kur nekad neiespīd gaisma. Atkārtoju, nepareizs Jāņa 3:16 lietojums ir radījis rieksta čaulas kristiešus. Jāņa 3:16 ir tikai solis pirmajā līmenī. Pēc tā mums ir vajadzīgs cits solis, kas ļautu nokļūt uz Jāņa pilnā evaņģēlija lieveņa vai verandā, kā viņš to labi apraksta savā pirmajā vēstulē.

Kas no sākuma bija, ko esam dzirdējuši, ko savām acīm esam redzējuši, ko esam skatījuši un mūsu rokas ir aptaustījušas, dzīvības vārdu (..) ko esam redzējuši un dzirdējuši, to pasludinām arī jums, lai arī jums būtu sadraudzība ar mums. Un mūsu sadraudzība ir ar Tēvu un Viņa Dēlu Jēzu Kristu. To mēs rakstām, lai jūsu prieks būtu pilnīgs (1. Jāņa 1:1,3,4).

Jāņa pilnais evaņģēlijs skaidri saskatāms divās ievērojamās frāzēs.

1. Lai arī jums būtu sadraudzība ar mums.
2. Lai jūsu prieks būtu pilnīgs.

Jānis apraksta attiecības un šo attiecību konsekvences:

1. **Lai arī jums būtu sadraudzība ar mums.**

2.

„Mums” šeit nozīmē Jāni, kurš raksta šo vēstuli, un pārējos apustuļus, kuri arī bija aptaustījuši un savām acīm redzējuši mūsu Kungu. Sadraudzība, kāda viņiem bija ar Tēvu un Viņa Dēlu Jēzu Kristu, ir tā, ko tie vēlas, lai arī mums būtu. Tas ir aicinājums uz apustulisko sadraudzību, kas ir arī līgavas sadraudzība ar mūsu debesu Līgavaini. Mums nevar būt vienas bez otras. Sadraudzība, kāda bija apustuļiem, ir skaidri atklāta Apustuļu darbos un vēstulēs. Tur redzam ciešu ikdienas kontaktu starp apustuļiem un viņu Kungu. Tur redzam, kādu cenu apustuļi maksāja, lai to iegūtu un to paturētu. Vai tu esi šajā sākotnējā apustuliskajā sadraudzībā? Jeb tu joprojām esi ierobežots cilvēku izveidotajās rieksta čaulas sienās? Vai tu tikai tic, ka nepazudīsi ellē? Mans draugs, paraugies uz Jāņa 3:16 šīs apustuliskās sadraudzības kontekstā. Šajā kontekstā „nepazust” nav vienkārši būt norobežotam no elles liesmām, bet arī nepazust kristīgās tuksnešaines garlaicībā, palēninājumā, viduvējībā, atpalcībā un savu iegribu apmierināšanā. Tiešām, ja pa īstam ticam kā rakstos sacīts, tad no mūsu miesas plūdis dzīvā ūdens straumes (Jāņa 7:38).

2. **Lai jūsu prieks būtu pilnīgs.**

Ja kaut kas ir pilns, tas nozīmē, ka tur vairāk neko nevar pievienot. Cik daudz tu vari uzņemt? Ko tev nozīmē būt „pilnam”? Mans draugs, tava prieka kapacitāte ir atkarīga no tā, cik tuvu esi Jēzum. Šis viens vienīgais faktors, apustuliskā sadraudzība, ir vienīgais nosacījums, kas nepieciešams, lai atnestu prieka pilnību – nekas cits nav vajadzīgs, lai tā būtu un pastāvētu cilvēka sirdī. Tam nav vajadzīgs ne piens ledusskapī, ne vesels ķermenis, ne papildīti sapņi, ir vajadzīga tikai viena lieta – apustuliskā sadraudzība. Un tiklīdz šī sadraudzība ir pārrauta, ticīgais klups un iekritis lamatās. Viņš piedzīvos bēdas, zaudēs drosmi, piedzīvos vilšanos un dvēseles trulumu.

Labi, šinī brīdī tu vari sacīt: „Mācītāj Šulc, tu sludini man pārāk augstu evaņģēliju.” Mana atbilde, dārgais svētais, ir, ka es sludinu Pārdabīgo. To pašu Pārdabīgo, kas 6 dienās radīja pasauli, to pašu Pārdabīgo, kas deva ūdeni no klints un maizi no debesīm, kas ļāva Israēlam iet pār Jordānu pa sausu zemi, kas lika dzelzī peldēt, kas palīdzēja Pēterim iet pa ūdens virsu, kas darīja, ka klibais lēkā un aklais redz, ka nolādētais tiek pestīts un šķīstīts – tas ir Pārdabīgais, ko es sludinu. Es pazīstu cilvēkus, kuri dzīvo šajā pārdabīgajā priekā, un pats tajā dzīvoju. Ja reiz tu tur esi, mans draugs, tu vairs nevēlēsies iet nekur citur. Ja reiz tu tur esi, tu atradīsi sevi tajā, kā dēļ esi piedzimis no jauna – sēdinātu kopā ar Kristu debesīs, kaut arī tavas kājas joprojām skar šo grēka un ciešanu pilno zemi. Un kur vien trūkst prieka, trūkst arī spēka (Neh. 8:10).

Tagad aplūkosim nosacījumus, pie kādiem Jānis rakstīja, ka mūsu sadraudzība ir ar Tēvu un Viņa Dēlu un ka šajā sadraudzībā mūsu prieks ir pilnīgs. Draugs, Jānis to nesacīja, kad viss bija labi, bet kad viss bija

slikti. Jānis bija vienīgais apustulis, kurš rakstīja pēc Jeruzalemes izpostīšanas 70. gadā AD, kad valdīja pilnīgs sajukums.

Šeit daži fakti, kādos apstākļos Jānis dzīvoja, kad rakstīja, ka jūsu prieks var būt pilnīgs:

1. Visi pārējie apustuļi bija nogalināti.

2. Roma tā bija izpostījusi Templi, ka akmens uz akmens nebija palicis. Jozefs Flāvījs, šo notikumu aculiecinieks, rakstīja: „Lielais pulks, kas tur gāja bojā, piedzīvoja tādu izpostīšanu, kādu ne cilvēki, ne Dievs vēl nebija izgāzuši pār pasauli.”

3. Daudzi jūdi un kristieši kļuva par bēgļiem. Daudzi no viņiem romiešu niknuma dēļ bija zaudējuši mīļos: vīrus, sievas, bērnus un radus. Vidējais sagaidāmais dzīves ilgums bija 40 gadi un 25% iedzīvotāju Romā bija vergi.

4. Šajā laikā Jānis dzīvoja kā notiesāts kriminālnoziedznieks Patmu salā. Viņam nebija zemišķā komforta, viņam nebija pārliecības, vai vēl nodzīvos nākamo dienu. Šajā laikā, kad ciešanu kauss bija pilns, Dievs lika jau padzīvojušajam Jānim rakstīt viņa pirmo vēstuli, Atklāsmes grāmatu un evaņģēliju. Kad kristiešiem bija atņemts jebkāds komforts un cilvēkiem raksturīgās svētības, Dievs gribēja caur Jēzus mācekli pasaulei parādīt kristietības absolūto triumfu pār visu. Tādējādi īpašā veidā Jānis kļuva par pēdējo vēstnesi, lai pabeigtu Svētos Rakstus. Viņš tika pagodināts pāri visam, lai sniegtu mums pēdējo Dieva rakstīto vārdu. Viņa raksti par mūsu ikdienas staigāšanu uzlika noslēguma akmeni visam, ko debesis bija nolēmušas atklāt Vārdā: ja mums ir apustuliskā sadraudzība, mūsu prieks būs pilnīgs. TEV NAV VAJADŽĪGI PATĪKAMI APSTĀKĻI, LAI TAS NOTIKTU. Tiešām, vislabāk to pasaka psalmists: *Tu darīji man zināmu dzīvības ceļu, Tu piepildi mani ar prieku Sava vaiga priekšā, un jaukas, svētības pilnas dāvanas pie Tavas labās rokas ir mūžīgi* (Ps. 16:11).

Vai Jāņa 3:16 ir evaņģēlijs rieksta čaulā? Nē, tas ir tikai pakāpiens uz visu to, kas Dievam ir priekš tevis. Izņem savu kristietību no rieksta čaulas. Baudi apustulisko sadraudzību ar Jēzu un ļauj tai augt par dzīvības koku, kas stādīts pie vienmēr atspirdzinošajiem Dieva dzīvības ūdeņiem.